

REPUBLIKA E SHQIPËRISË
BASHKIA FIER
DREJTORIA E ARTIT, KULTURËS DHE TURIZMIT

THIRRJE E HAPUR PËR OFERTA ARTISTIKE

Për realizimin e produksionit të ri të Teatrit të Kukullave “Llazar Verria”, bazuar në veprën dramaturgjike për fëmijë “Shtëpia gazmore”, me autor Odise Plaku

Bashkia Fier fton shoqatat dhe personat fizikë të regjistruar, që ushtrojnë veprimtari në fushën e artit dhe kulturës, të paraqesin oferta artistike për realizimin e produksionit të ri të Teatrit të Kukullave “Llazar Verria”, bazuar në veprën “Shtëpia gazmore”, me autor Odise Plaku.

1. Fondi limit

Fondi limit për realizimin e produksionit është **300,000 (treqind mijë) lekë**.

Oferta financiare duhet të jetë e detajuar dhe të përfshijë shpenzimet për:

regjinë, angazhimin e aktorëve, realizimin e muzikës, konceptimin dhe realizimin e kukullave, si dhe shpenzime të tjera artistike e teknike të domosdoshme për realizimin e shfaqjes.

2. Dokumentacioni i aplikimit

A. Shoqatat

- Formulari i aplikimit;
- Kopje e statutit dhe e vendimit të gjykatës;
- Dokumenti i regjistrimit në organin tatimor (NIPT);
- Vërtetim i llogarisë bankare;
- Vërtetim për shlyerjen e detyrimeve tatimore.

B. Personat fizikë (subjekte të regjistruara)

- Formulari i aplikimit;
- CV-ja përkatëse;
- Ekstrakt i Regjistrimit Tregtar (QKB);
- Vërtetim i llogarisë bankare në lekë (ALL);
- Vërtetim për shlyerjen e detyrimeve tatimore.

Aplikantët duhet gjithashtu të paraqesin ofertën artistike dhe regjisoriale për realizimin e shfaqjes, listën e artistëve dhe specialistëve të angazhuar, si dhe planin e detajuar financiar.

3. Kriteret e vlerësimit

Ofertat do të vlerësohen me një maksimum prej 100 pikësh, sipas kriterëve të mëposhtme:

Kriteri	Pikët
Cilësia artistike, origjinaliteti dhe koncepti regjisorial	40
Përvoja në projekte të ngjashme	20
Kapaciteti ligjor	20
Kapaciteti teknik dhe artistik	20
Totali	100

Ofertat do të renditen sipas pikëve të grumbulluara.

Në rast barazimi, përparësi do t'i jepet ofertës me më shumë pikë në kriterin e cilësisë artistike, origjinalitetit dhe konceptit regjisorial.

4. Afati dhe mënyra e aplikimit

Afati i fundit për dorëzimin e aplikimeve është **02.11.2026**.

Dokumentacioni dorëzohet fizikisht pranë Zyrës së Protokollit të Drejtorisë së Artit, Kulturës dhe Turizmit, Bashkia Fier.

Shënim:

Në këtë thirrje, më poshtë, do të gjeni veprën dramaturgjike për fëmijë “Shtëpia gazmore”, me autor Odise Plaku

ODISE PLAKU

SHTËPIA GAZMORE

(Përrallë teatrale për kukulla)

Personazhet: Vajza, Ketri, Lepurushi, Ariu dhe Dhelpra Dinake.

KETRI MBETI PA SHTËPI

(Jemi në një mjedis pylli. Nga pas një peme del Ketrushi duke qarë.)

KETRI: Ëëëëë! O shtëpia ime! M'u shkatërrua shtëpia. I ziu unë, mbeta pa shtëpi.

(Nga njëra anë e skenës hyn Vajza. Ajo mban një shportë të vogël dhe, kur dëgjon të qarat, ndalon.)

VAJZA: Kush po qan kështu? Kush është mërzhitur kaq shumë?

(Sheh Ketrushin dhe vrapon drejt tij.)

VAJZA: Ketrush! Çfarë ke? Pse po qan?

KETRI: (duke qarë) Shtëpia... Era ma shkatërroi shtëpinë.

VAJZA: O, sa keq, po më vjen. Vërtetë natën ka fryrë shumë erë e fortë.

KETRI: Ku do të rri tani? Po sikur të bjerë shi? Po kur të vijë nata? Unë kam frikë të fle jashtë...

VAJZA: Mos qaj. Jam këtu me ty.

KETRI: Por ti nuk mund të ma kthesh shtëpinë! Ku do të fle unë tani?

VAJZA: Në shtëpinë time do të flesh.

KETRI: Jo, jo nuk vij atje, se kam turp.

VAJZA: Turp? Ua çfarë thua. Ti je miku im më i mirë.

KETRI: Vërtetë më ke mik?

VAJZA: Si nuk të kam Ketrush. Ti çdo stinë më kë dhënë arra, lajthi, stika.

KETRI: Edhe ti më kë dhënë ujë të freskët kur kam qenë i lodhur. Po unë jam pa shtëpi tani. (Qan) Ëëëëë.

VAJZA: Fshiji lotët, të lutem. Unë dhe kafshët e pyllit do të ndihmojmë të ndërtojmë shtëpinë e re.

KETRI: Vërtetë do të më ndihmoni?

VAJZA: Do të mbledhim degëza të reja, gjethe të mëdha dhe do të ndërtojmë një shtëpi tjetër.

KETRI: Sapo më gëzon.

VAJZA: Por, derisa ta ndërtojmë, ti do të banosh në shtëpinë time.

KETRI: Po a ka vend për mua?

VAJZA: Ka vend për ty, madje edhe një shtrat të vogël!

(Ketri pushon së qari.)

KETRI: Një shtrat i vogël? Me jastëk të butë?

VAJZA: Patjetër! Do të vendosim pranë shtratit edhe një shportë për lajthitë e tua.

KETRI: (I gëzuar.) Oh, sa e mirë je! Faleminderit!

VAJZA: Miqtë ndihmojnë njëri-tjetrin, Ketrush. Tani, hajde, të mbledhim degëzat të ndërtojmë shtëpinë e re.

(Vajza merr një degëz. Ketri merr një tjetër. Në atë çast, nga pas një shkurreje dëgjohet një zë i gëzuar.)

LEPURUSHI: Hop-hop-hop! Mirëmëngjesi, miq! Çfarë po bëni kaq herët?
(Hyn Lepurushi duke kërcyer. Ai ndalon kur sheh shtëpinë e rrënuar dhe degëzat në duart e tyre.)

LEPURUSHI: Ua! Çfarë ka ndodhur këtu?

VAJZA: Era e fortë ia shkatërroi Ketrushit shtëpinë. Tani duhet ta ndihmojmë të ndërtojë një tjetër.

LEPURUSHI: Eeeee, prandaj Ketrushi i paska sytë me lot.

KETRI: Era më vërviti dhe mua poshtë në tokë.

LEPURUSHI: Je vrarë?

VAJZA: Je lënduar? Dale të kontrollojmë?

KETRI: Jo, jo. Më ndihmuan degët mos të bija direkt në tokë.

LEPURUSHI: Kam një ide.

KETRI: Hë, na e thuaj

LEPURUSHI: Derisa të ndërtojë shtëpinë e re Ketrushi të vijë të flejë në shtëpinë time.

VAJZA: Jo, Ketrushi do të flejë në shtëpinë time.

LEPURUSHI: E pse në tënden, edhe unë e kam shok.

VAJZA: Sepse ti e ke strofullën nën tokë, o Lepurush.

LEPURUSHI: E pse nuk futet dot në tokë?

VAJZA: Ketrushi e ka bishtin e gjatë dhe nuk e nxë strofulla jote. Apo jo Ketrush?

KETRI: Po, e vërtetë është. Dhe po më mbeti jashtë më mbërthen dhelpra dinake me dhëmbë.

LEPURUSHI: Ju nuk e dini sa të bukur e kam bërë strofullën time. Kam një strofull të ngrohtë dhe një batanije të butë.

KETRI: Faleminderit, Lepurush!

LEPURUSHI: Mund të hamë karota së bashku dhe të tregojmë përralla para gjumit.

VAJZA: Sa bukur! Ketri ka dy shtëpi, derisa të ndërtojë të renë.

LEPURUSHI: Jo vetëm dy! Në pyll të gjithë do të duan ta ndihmojnë.

KETRI: Tani nuk ndihem i trishtuar.
(Papritur, nga larg dëgjohej një gogësimë e madhe.)

ARIU: Uaaaah! Kush po bën këtë zhurmë në mëngjes? Ma prishën ëndrrën me kavanozin me mjaltë!

(Hyn Ariu, duke fërkuar sytë dhe duke mbajtur një jastëk nën krah. Ai ecën ngadalë, gogësin përsëri dhe shikon miqtë.)

ARIU: Mirëmëngjesi...mos është ende natë? Unë nuk e kuptoj. Pse jeni zgjuar kaq herët?

LEPURUSHI: Xhaxhi Arush u zgjove më në fund!

ARIU: Ma prishët ju gjumin. M'u duk se dikush po qante.

LEPURUSHI: Ketrushi, po qante.

ARIU: E pse?

KETRI: Era ma shkatërroi shtëpinë.
(Ariu lëshon jastëkun dhe afrohet për të parë rrënojat.)

ARIU: Çfarë? Shtëpia jote? Po ku është çatia? Ku janë muret? Ku është dera?

KETRI: Të gjitha i mori era...

ARIU: Oh, Ketrush! Më vjen shumë keq!
(Ariu e përqafton Ketrushin.)

KETRI: Xhaxhi Ari! Nuk marr dot frymë! Më mbyte.
(Vajza dhe Lepurushi qeshin.)

ARIU: Ua, më fal! Harrova që je kaq i vogël!
(Të gjithë qeshin. Ariu e lëshon Ketrushin.)

ARIU: Dëgjo, mik i vogël. Edhe unë kam një shtëpi të madhe. Nëse dëshiron, mund të flesh pranë meje. Kam një shtrat shumë të madh!

KETRI: Po ti nuk do të mërzhitesh nëse vij të banoj te ti?

ARIU: Të mërzhitem? Përkundrazi! Do të gostit me mjaltë!

LEPURUSHI: Ti, xhaxhi Ari, mendjen vetëm te mjalti e ke.

ARIU: Sigurisht! Por këtë herë do ta ndaj edhe me Ketrin. Miqtë nuk lihen pa bukë, pa shtëpi dhe pa përqafile!

VAJZA: Sa mirë që jemi të gjithë bashkë!

KETRI: Ju falënderoj nga zemra. Jona më ftoi në shtëpinë e saj, Lepurushi më ftoi në strofullën e vet dhe tani xhaxhi Ariu më fton në shtëpinë e tij.

LEPURUSHI: Prandaj nuk duhet të kesh frikë.

ARIU: Dhe nuk ke pse të qash më. Ne do të ndihmojmë ta ndërtosh shtëpinë tënde!

VAJZA: Do të mbledhim degëza, gjethe dhe bar të butë.

LEPURUSHI: Unë do të sjell gjethet më të mëdha!

ARIU: Unë do të mbaj degët e forta!

VAJZA: Unë do t'ju ndihmoj të gjithëve!

KETRI: Po unë çfarë do të bëj?

VAJZA: Ti do të na tregosh si e dëshiron shtëpinë tënde.

KETRI: Dua një çati të bukur, një derë të vogël dhe një dritare ku të shoh diellin.

LEPURUSHI: Do ta ndërtojmë si ta dëshirosh ti.

KETRI: Dhe dua që shtëpia të jetë e fortë, që era të mos ma prishë përsëri.

ARIU: Do ta ndërtojmë shumë më të fortë se e para!

LEPURUSHI: Me gjethe të bukura!

VAJZA: Me degëza të forta!

KETRI: Dhe me shumë dashuri!

(Të katër personazhet afrohen në mes të skenës dhe vendosin duart ose putrat njëra mbi tjetrën.)

TË GJITHË SË BASHKU: Kur ndihmojmë njëri-tjetrin, askush nuk mbetet vetëm!

KETRI: Era ma prishi shtëpinë, por nuk ma prishi miqësinë!

VAJZA: Kështu është, Ketrush! Tani, le të fillojmë punën!

LEPURUSHI: Hop-hop! Gjethet po na presin!

ARIU: Edhe degët! Por, para se të fillojmë... sikur ta haja një lugë me mjaltë?

LEPURUSHI: Xhaxhi Ari!

ARIU: Mirë, mirë! Po vij të punoj!

(Të gjithë qeshin. Muzika bëhet e gëzuar dhe personazhet nisin të mbledhin degëzat e shpërndara.)

LEPURUSHI: Gjethet e mëdha do ti përdorim për çatinë dhe gjethet e vogla për dritaret!

(Lepurushi i vendos gjethet në tokë dhe kërcen i gëzuar.)

VAJZA: Sa bukur! Me këto do ta bëjmë çatinë.

KETRI: Kurse unë po mbledh degëza të forta.

LEPURUSHI: Edhe unë do të kërkoj të tjera. Por kemi një problem...

VAJZA: Çfarë problemi, Lepurush?

LEPURUSHI: Kush do të na ndihmojë ta mbajmë çatinë? Unë jam i vogël. Ketri është i vogël. Edhe ti je e vogël!

KETRI: Mund ta mbajmë të gjithë bashkë!

VAJZA: Pikërisht! Njëri mban, tjetri lidh, tjetri sjell. Kështu bëhet një shtëpi e fortë.

LEPURUSHI: Atëherë, duart në punë! Ose... putrat në punë!

(Të tre qeshin.)

KETRI: Ej, prisni, se harruam. Ne kemi dhe xhaxhi Ariun që e ngre vetëm me një dorë çatinë.

VAJZA: Pooo! Gati e harruam.

TË TRE SË BASHKU:

Një degë këtu, një gjethe atje, me miq të mirë, shtëpia bëhet shpejt!

(E përsërisin duke duartrokitur. Muzika vazhdon për pak çaste.)

DHELPRA DINAKE

(Nga pas një shkurreje shfaqet Dhelpra dinake. Ecën në majë të gishtave, shikon majtas e djathtas dhe fërkon putrat.)

DHELPRA: Çfarë po më shohin sytë? Një shtëpi të re? Kur ma shkatërruan shtëpinë më lanë në mes të rrugës. Tani ua tregoj unë qejfin juve.

(Dhelpra fillon dhe shtyn degëzat dhe i rrëzon në tokë. I shpërndan degëzat dhe gjethet. Një pjesë e shtëpizës shembet.)

DHELPRA: Ha-ha-ha! Tani të shohim si do ta ndërtojnë përsëri!

(Ajo fshihet pas shkures. Hyn Ketri me disa degëza. Pas tij vjen Lepurushi me gjethe.)

KETRI: Kam gjetur degëza shumë të forta!

LEPURUSHI: Edhe unë kam sjellë gjethe të bukura! Le të vazhdojmë!

(Të dy shohin shtëpizën e shkatërruar.)

KETRI: Oh, jo! Përsëri!

LEPURUSHI: Kush i hodhi të gjitha përtokë?

(Vajza afrohet dhe i sheh të trishtuar.)

VAJZA: Çfarë ndodhi?

KETRI: Dikush na e prishi shtëpinë!

(Në skenë hyn Ariu, duke mbajtur një shkop të madh në krahë.)

ARIU: Çfarë ka ndodhur?

VAJZA: Xhaxhi Ari, dikush na e shkatërroi shtëpinë që ndërtuam.

ARIU: Kush e ka bërë këtë gjë?

KETRI: Nuk e dimë kush është.

LEPURUSHI: Punën që bëmë gjithë ditën na e rrëzuan në tokë.

ARIU: Mos u mërzitni se do ta ndërtojmë edhe më të fortë. Mund të mbaj edhe trungje më të mëdhenj. Jam i fortë!

(Ariu ngre krahët dhe fryn gjoksin.)

LEPURUSHI: Po, xhaxhi Ariu është shumë i fortë!

KETRI: Por edhe unë mund të ndihmoj. Jam i vogël, por i shpejtë!

VAJZA: Dhe Lepurushi mund të mbledhë gjethe.

ARIU: E vërtetë! Por, para se të ndërtojmë përsëri, duhet të ruajmë shtëpizën tonë.

VAJZA: Kam një ide. Do të ndërtojmë një pjesë të vogël dhe do të fshihemi pranë saj. Kur të vijë ai që e prish, do ta shohim.

KETRI: Po! Do të rrimë të gjithë bashkë!

LEPURUSHI: Unë do të fshihem pas gjetheve!

ARIU: Unë pas pemës!

VAJZA: Jam e bindur se do ta kapim atë që na shkatërron punën.

ARIU: Hajde të vazhdojmë punën. Unë po shkoj të marrë drurë të tjerë.

(Lepurushi po vendos gjethet mbi çatinë e vogël, ndërsa Ketri e vështron me shqetësim.)

KETRI: Lepurush, lepurush! Prit pak! Pse i ke vendosur gjethet kështu?

LEPURUSHI: Si i kam vendosur Ketrush?

KETRI: Njëra këtu, tjetra atje! Shikoje çatinë, nuk është në rregull!

LEPURUSHI: *(Ndalon punën)* Po mundohem, Ketrush, po mundohem! Por unë kaq di të bëj.

KETRI: Duhet t'i vendosësh gjethet njëra pranë tjetrës, që të mos mbetet asnjë vrimë!

LEPURUSHI: Unë po të ndihmoj me aq sa di dhe nuk dua aspak që shtëpia jote të prishet.

KETRI: *(I shqetësuar, tund kokën.)* Po sikur të fryjë era e fortë dhe t'i marrë të gjitha gjethet? Ku do të strehohem unë pastaj?

LEPURUSHI: Mos u mërzit, Ketrush. Të gjithë do ta bëjmë të fortë këtë herë shtëpinë e re.

KETRI: *(I zemëruar.)* Jo, jo! Ti nuk po punon si duhet! Më mirë të mos më ndihmoje fare!

(Lepurushi ul kokën dhe largohet i trishtuar. Vajza i afrohet pranë Ketrit.)

VAJZA: Ketrush, pse po i flet ashtu Lepurushit?

KETRI: Sepse nuk po i vendos gjethet siç duhet! Dua që shtëpinë mos të ma shkatërrojë era përsëri.

VAJZA: E kuptoj që ke frikë, Ketrush. Por Lepurushi po të ndihmon.

KETRI: *(Hesht për një çast.)* Po, e pashë...

VAJZA: Nuk duhet t'i lëndojmë shokët me fjalë të hidhura.

KETRI: *(Ul kokën.)* Ke të drejtë. U mërzita shumë dhe harrova se Lepurushi është shoku im.

VAJZA: Atëherë, çfarë duhet të bësh tani?

KETRI: Duhet t'i kërkoj falje! *(Thërret)* Lepurush, o lepurush. Të kërkoj falje. *(Nuk po e gjen)* Kushedi ku ka ikur.

VAJZA: Eja ta gjejmë bashkë.

(Vajza dhe Ketri dalin ta kërkojnë. Nga ana tjetër e skenës futet Lepurushi. Lepurushi ulet diku.)

LEPURUSHI: Posi, posi, unë e pata fajin që ra përsëri shtëpia. Si duket Ketrushi dyshon te unë.

(Dhelpra i afrohet ngadalë)

DHELPRÄ: Sa keq më erdhi për ty, o Lepurush.

LEPURUSHI: Të erdhi keq për mua?

DHELPRÄ: Po shumë. Je bërë qull në djersë duke punuar.

LEPURUSHI: E çfarë merakui ke se jam bërë qull në djersë.

DHELPRÄ: Po ja, si mik që të kam mund të sëmuresh me temperaturë. Pastaj do shkosh në spital.

LEPURUSHI: Pastaj... a ka mundësi të më zhdukesh nga sytë këmbët?

DHELPRÄ: E çfarë do më bësh? Ti ke mbetur vetëm. Të ndoqën se ti e shkatërrove shtëpinë.

LEPURUSHI: Gënjeshtare. Askush nuk më akuzoi.

DHELPRÄ: *(e kërcënon)* Unë të pashë mbrëmë kur e shkatërrove shtëpinë e Ketrushit.

LEPURUSHI: Çfarë thua? Kjo është shpifje

DHELPRÄ: Shpifje për ty po për mua është e vërtetë.

Ik moj gënjeshtare. I gjithë pylli e di cila je ti.

DHELPRÄ: Ti ia prishe shtëpinë Ketrushit, ngaqë nuk të dha lajthitë që i kërkoje.

LEPURUSHI: Shpifarake.

DHELPRÄ: Gjithë pylli do ta marrë vesh tani.

LEPURUSHI: E kush do t'u thotë?

DHELPRÄ: Unë. Tani do ta shpërndaje fjalën që t'i shkatërron shtëpitë e kafshëve.

LEPURUSHI: Ik, ik, moj gënjeshtare, se do thërras qenin e stanit të kollofisin.

(Dhelpra ikën, kurse lepurushi mbetet përsëri vetëm. Ketri dhe Vajza futen në skenë)

KETRI: Lepurush, o Lepurush.

LEPURUSHI: Urdhëro Ketrush.

KETRI: Dua të kërkoj falje. Nuk duhej të të flisja ashtu.

LEPURUSHI: (Buzëqesh.) Të fala, Ketrush! Unë dua vetëm të kesh një shtëpi sa më të fortë.

KETRI: Por unë kam shumë frikë, Lepurush. Kam frikë mos ndodh përsëri dhe mbetem pa strehë.

LEPURUSHI: *(I afrohet dhe i vendos putrën mbi sup.)* Mos ki frikë, Ketrush. Ti do të na tregosh si t'i vendosim gjethet sa më mirë.

VAJZA: Pikërisht kështu! Kur punojmë së bashku, çdo punë bëhet më e lehtë.

KETRI: *(I gëzuar.)* Atëherë, le të vazhdojmë!

LEPURUSHI: Ju premtoj se do të punoj me kujdes dhe me dashuri!

VAJZA: Edhe unë do t'ju ndihmoj! Së bashku do ta bëjmë shtëpinë më të fortë!

ARIU: Prisni, prisni. Më ndihmoni ta çojë në tokë këtë drurin.

TË GJITHË: Hopa! Hopa!

VAJZA: U lodhe xhaxhi Ariu?

ARIU: Jo moj bukuroshe, po më lodhën fjalët e Dhelprës.

VAJZA: Pse çfarë të tha?

ARIU: Ka mbushur pyllin që Lepurushi ka shkatërruar shtëpinë e Ketrushit. Tani ky do të shkatërrojë gjithë shtëpitë e kafshëve në pyll.

LEPURUSHI: Çfarë, çfarë? Kjo është shpifje.

VAJZA: Mos u shqetëso se askush nuk e beson, veç ndonjë ujku a çakalli.

LEPURUSHI: Po sikur ta besojnë? Banorët do të më ndjekin nga pylli.

ARIU: Sa të jem unë në pyll, askush nuk do të guxojë.

VAJZA: As unë nuk do të lejojë askënd që të prekë as majën e bishtit.

KETRI: Lepurush, ti je miku im. Unë nuk i besoj fjalët e dredharakes.

ARIU: As unë.

VAJZA: As unë.

ARIU: Hajde të vazhdojmë të ndërtojmë shtëpinë.

(Të katërt fillojnë të vendosin gjethet mbi çati. Ketri i tregon Lepurushit ku duhet t'i vendosë, ndërsa Vajza i ndihmon duke u dhënë gjethe. Ata punojnë të gëzuar dhe qeshin së bashku.)

KETRI: (Duke parë çatinë.) Sa bukur po duket! Tani ndihem më i qetë, sepse nuk jam vetëm!

LEPURUSHI: E sheh, Ketrush? Kur ndihmojmë njëri-tjetrin, edhe puna bëhet më e bukur!

VAJZA: Dhe mos harroni: shokët nuk i lëndojmë me fjalë, por i ndihmojmë me dashuri!

KETRI: Ke të drejtë! Faleminderit, shokët e mi!

LEPURUSHI: Gjithmonë bashkë!

TË TRE SË BASHKU: Bashkë jemi më të fortë!

(Ata përqafohen të gëzuar, ndërsa muzika e hareshme i shoqëron.)

VAJZA: Tani duhet të mendojmë si ta ruajmë shtëpizën.

LEPURUSHI: E kam një ide. E kam mësuar nga çobanët që ruajnë delet nga ujku.

KETRI: Hë, na e thuaj.

LEPURUSHI: Mund të vendosim një zile në shkurre.

KETRI: Një zile? Si ajo që bën ding-ding?

LEPURUSHI: Po! Kur dikush të prekë degëzat, zilja do të bjerë.

ARIU: Ide e mirë! Unë mund të qëndroj pas pemës.

KETRI: Unë do të fshihem pas shkurre. Jam i vogël dhe askush nuk do të më shohë!

VAJZA: Unë do të rri pranë jush. Cilido që të jetë do ta pësojë.

ARIU: Do t'i kërkojmë të na tregojë pse e bëri.

LEPURUSHI: Dhe pastaj?

VAJZA: Pastaj do të vendosim në mbledhjen e kafshëve ta largojmë nga pylli.

KETRI: Unë jam gati!

LEPURUSHI: Edhe unë!

ARIU: Edhe unë!

(Vajza vendos një zile të vogël pranë degëzave. Të gjithë fshihen.)

VAJZA: Tani... qetësi! Le të shohim kush do të vijë.

(Dritat zbehen pak.)

DHELPRA KAPET NË KURTHIN E VET

(Dhelpra hyn fshehurazi. Shikon rreth e rrotull.)

DHELPRA: Eeeee! Paskan ikur. Shiko, shiko, sa të bukur e paskan bërë. Ua tregoj unë tani. Tani do t'ua prish shtëpizën edhe një herë!

(Ajo afrohet te shtëpia dhe i shtyn.)

ZILJA: Ding-ding-ding!

DHELPRA: Ua! Çfarë ishte kjo?

(Vajza del nga pas pemës. Pas saj dalin Ketri, Lepurushi dhe Ariu.)

VAJZA: Ishte zilja, Dhelpër.

KETRI: Ne të pamë!

LEPURUSHI: Ti po na e prishje shtëpinë!

ARIU: Pse po e bën këtë, moj e pabesë?

(Dhelpra kthen kokën nga njëra anë te tjetra.)

DHELPRA: Unë? Jo, jo! Unë thjesht... po shikoja degëzat.

KETRI: Po ti i rrëzove në tokë.

LEPURUSHI: Dhe shumë gjethe ranë në tokë. Shtëpiza gati u rrëzua!

VAJZA: Pale ke shpifur që Lepurushi do të shkatërrojë shtëpitë e pyllit.

KETRI: Iiii! Shpifarake. Do ta presim dhe bishtin.

ARIU: Tani do ta shikosh fundin tënd.

DHELPRA: Ju lutem kini mëshirë. Më falni nuk do ta bëjë më.

KETRI: Marsh përpara.

ARIU: Në gjyq do të çojmë.

VAJZA: Nuk ke më vend këtu në pyllin tonë.

KETRI: Xhaxhi Ari çoje në sheshin e pyllit. Lidhe mirë këtë mashtruesen.

DHELPRA: Mëshirë! Mëshirë!

ARIU: Nuk ka mëshirë për shpifarakët. Hajde ec përpara.

DHELPRA: Mua më gënjeu ujku dhe unë gënjeva. (Iu drejtohet fëmijëve në skenë) Kalamaja, më shpëtoni.

VAJZA: Ta shpëtojmë dhelpren dinake?

ARIU: Ec përpara! Dredharake, shpifarake.

SHTËPIA E RE

(Në qendër të skenës qëndron shtëpiza e përfunduar, e zbukuruar me gjethe, lule dhe degëza. Ketri shikon nga të gjitha anët.)

KETRI: Sa e bukur! Ka një çati, një derë dhe një dritare. Është shtëpia ime!

LEPURUSHI: Jo vetëm shtëpia jote, Ketrush. Është edhe vendi ku miqtë do të vijnë për vizitë.

ARIU: Këtu mund të pimë çaj me manaferra!

VAJZA: Mund të luajmë, të këndojmë.

(Në këtë kohë hyn dhe Ariu në skenë)

ARIU: Paskeni filluar festën pa mua?

VAJZA: Jo, xhaxhi Ariu. Ty po të prisnim. Tani, Ketrush, le të fillojmë festën.

KETRI: Mirë se vini në shtëpinë time!

TË GJITHË: Mirë se të gjetëm, Ketrush.

ARIU: Ta gëzosh shtëpinë e re.

VAJZA: Sot mësuam diçka të bukur.

LEPURUSHI: Se gjethet janë të mira për çatinë!

ARIU: Dhe degët e forta janë të mira për muret!

KETRI: Se miqtë na ndihmojnë ta ndërtojmë përsëri.

VAJZA: Të gjithë së bashku ia dolëm.

KETRI: Unë solla degëza!

LEPURUSHI: Unë solla gjethe!

ARIU: Unë solla forcën time!

VAJZA: Dhe të gjithë sollëm diçka që nuk wshtw as akullore, as çokollata...

KETRI: Çfarë?

VAJZA: Miqësinë!

(Të gjithë përqafohen.)

TË GJITHË SË BASHKU:

Një degë, një gjethe,
një zemër plot gëzim,
kur jemi bashkë,
ëndrra merr shkëlqim!

Një shtëpi për ty,
një shtëpi për mua,
me miqësi e dashuri,
plot me lumturi.

(Personazhet e përsërisin këngën duke duartrokitur dhe duke bërë lëvizje të thjeshta që fëmijët mund t'i imitojnë.)

FUND